

Vypravěno

dne 29.7.2015

PŘÍLOHA JS

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP013EGYX

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 21.7.2015
podpis:

Praze dne 21. července 2015
Č.j.: MV-70335-4VS/2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0499 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala , roz.
nar. eksandrija - Ukrajina, do kterého zahrnula i svého nezletilého syna
nar. eksandria - Ukrajina, oba státní občané
Ukrajiny, trvale bytem (dále jen „žadatelka“,
„nezletilý syn“), právně zastoupeni advokátem Mgr. , se sídlem
advokátní kancelář , rozhodnutí
Ministerstva vnitra ze dne 24. 3. 2015, č.j.: VS-592/835.3/2-2011, jímž nebylo podle
ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního
občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním
občanství“) vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky
(dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 18 požádala žadatelka i za svého nezletilého syna o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 20. 1. 2014.

Trvalý pobyt na území České republiky byl žadatelce povolen ode dne 30. 5. 2005, nezletilému žadateli od 6. 6. 2005. Žadatelka je rozvedená, její manželství se státním občanem České republiky trvalo v průběhu let 2005 – 2008 a z tohoto manželství se dne arodil žadatelce **druhý syn** , který je **po otci českým státním občanem**.

V uvedeném případě se jedná o druhou žádost žadatelky a jejího nezletilého syna, první byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 14. 6. 2011, které nabylo právní moci dne 8. 7. 2011.

V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Žadatelka však nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť jak již bylo v předchozí žádosti žadatelky a jejího nezletilého syna (r. 2011) zjištěno, neplnila si žadatelka povinnosti vyplývající ze zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky. Nezletilý syn žadatelky splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství, z důvodu věku neprokazuje splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. c) a d) tohoto zákona.

K požadavku o předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se s nabytím účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 doklad o pozbytí dosavadního státního občanství od žadatelů nevyžaduje.

Zákon o státním občanství umožňuje prominout splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství v případech hodných zvláštního zřetele. Ministerstvo vnitra však takové důvody u žadatelky neshledalo, a proto jejich společnou žádost zamítlo svým rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015.

II.

Proti zamítavému rozhodnutí podali žadatelé prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad, v jehož úvodu právní zástupce podotýká, že předmětná žádost byla podána dne 20. 11. 2013 a rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 3. 2015, tedy cca po roce a půl, což je v rozporu se správním řádem, ale i zákonem o státním občanství, kde je lhůta pro vydání rozhodnutí 90 dnů od zahájení správního řízení.

Dále právní zástupce žadatelky mimo jiné cituje ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství a odkazuje na zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. K tomu dodává, že v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra je uvedeno, že žadatelka nedoložila zdroj svých příjmů, ze kterých byla schopna splatit pořizovací cenu jejího bytu, která dosáhla celkové výše 3,100.000 Kč, a také z jakých finančních prostředků byla schopná předčasně splatit její hypoteční úvěr ve výši 1,740.000 Kč. Uvedený důvod ovšem podle právního zástupce nekoresponduje s uvedeným ustanovením a Ministerstvo vnitra tímto výrazně snižuje přesvědčivost svého rozhodnutí. Popírá tímto způsobem individuální posuzování konkrétní žádosti, kdy rozhodnutí Ministerstva vnitra je poté pouze formální. Právní zástupce doplňuje, že ve světle široké kritiky, mimo jiné i veřejného ochránce práv, jakož i ve světle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, (dále jen „NSS“), by mělo dojít ke změně odůvodnění, které by mělo být založené na skutečné právní konstrukci, kdy by se mělo vyloučit velmi vágní a nedostatečné odůvodnění, které svým obsahem evokuje zamítavé rozhodnutí jako výsledek svévolné, nikoli volné úvahy Ministerstva vnitra.

Právní zástupce dále uvádí, že při respektování smyslu a účelu zákona o státním občanství a jeho mezí je více než jasné, že není možné žádost zamítnout z jiných než zákonných důvodů, které v podstatě korespondují s podmínkami pro udělení státního občanství České republiky. Ministerstvo vnitra se totiž v rámci své volné úvahy může pohybovat toliko secundum et intra legem ve smyslu posouzení naplnění konkrétních zákonných podmínek v každém individuálním případě žádosti. Ministerstvo vnitra by si tedy nemělo vytvářet nové podmínky zamítnutí žádosti, které zákon o státním občanství vůbec nepředvídá. Zákon tedy vymezuje dostatečný prostor pro zvážení, zda žadatelům udělit státní občanství nebo žádost zamítnout, a ponechává tak na vůli Ministerstva vnitra, jak bude v tomto citlivém úseku správní správy postupovat.

Právní zástupce v rozkladu dále uvádí, že dalším důvodem pro nevyhovění žádosti je dle Ministerstva vnitra trestní stíhání žadatelky, které bylo zahlazeno dne 15. 9. 2008 a od kterého ještě dle Ministerstva vnitra neuplynula dostatečně dlouhá doba. K tomu uvádí, že jako jediná podmínka, která musí být splněna beze zbytku, zůstává to, že žadatel nebyl v posledních pěti letech odsouzen pro úmyslný trestný čin. Vzhledem k tomu, že již uplynula doba více než pěti let od odsouzení, není již podle názoru žadatelky právní důvod zamítnutí žádosti. K tomu právní zástupce žadatelky uvedl, že během zkušební doby žadatelka vedla řádný život a do dnešní doby nebyla trestně stíhána. Po spáchání trestného činu se žadatelka dostatečně poučila a změnila svůj život s tím, že alkohol celkově vyřadila ze svého života.

Právní zástupce dále uvedl, že od spáchání trestného činu uplynulo skoro 7 let, s tím, že za uvedenou dobu se žadatelka nedopustila porušení žádného zákona České republiky, s výjimkou neúmyslného jednání, ve kterém byl spatřen přestupek, protože v zákonné době nepožádala o prodloužení platnosti pobytového štítku pro nezletilého syna. Přestupek byl dne 9. 6. 2010 řešen pouze napomenutím.

Právní zástupce rovněž poukazuje na to, že Ministerstvo vnitra nepožadovalo doložení finančních zdrojů, ze kterých žadatelka splatila hypoteční úvěr v roce 2011 a koupí bytu v České republice v roce 2003.

Dále se právní zástupce zabývá úvahami nad diskrečním oprávněním, s tím, že mimo jiné uvádí, že pro moderní správu je uvážení nezbytností i proto, že se tím chrání práva adresátů, veřejná služba tu působí jako služba veřejnosti. Uvádí, že dle doporučení Rady Evropy č. 80/2 (i když jde o akt právně nezávazný) lze nalézt principy, o které by se měly správní orgány případně opírat. Podle tohoto doporučení mají správní orgány předně sledovat pouze předepsaný účel, vycházet jen z relevantních skutečností a zachovávat objektivitu a nestrannost. Dodržovat je třeba princip rovnosti, proporcionality, rozhodování v rozumné době a posuzování každé zvláštní okolnosti v souladu s obecnými zásadami fungování veřejné správy.

Odkazuje i na rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora v rozhodnutí ve věci Nottebohm z roku 1955, když zmiňuje úzkou vazbu jako jeden z podstatných nástrojů pro definici státoobčanského svazku. Úzká vazba v tomto kontextu znamená integraci ve smyslu vztahu osoby ke státu. Uvádí, že je skutečností, že žadatelka má

k České republice silnější vazbu než ke kterémukoli jinému státu na světě, proto požádala o české občanství i se svým synem.

Dle názoru žadatelky vydalo Ministerstvo vnitra napadené rozhodnutí na základě zavedených klišé, přičemž se dostatečným způsobem nezaobíralo tímto konkrétním případem.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy právní zástupce žadatelky navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí změnil, a to tak, že se žádosti vyhovuje.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti a důkazy důležité pro rozhodnutí.

V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že žadatelka nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v minulosti porušila pobytový režim cizinců.

Nezletilý syn žadatelky splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství, z důvodu věku neprokazuje splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. c) a d) uvedeného § zákona o státním občanství.

K podanému rozkladu ministr vnitra uvádí, že v zásadě akceptuje námitku týkající se délky řízení, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Ministr vnitra proto konstatuje, že žadatelka neprokázala splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, když porušení této podmínky je věcně popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žadatelka již v předchozím řízení o žádosti požádala o její prominutí. Jak již bylo uvedeno, Ministerstvo vnitra se však rozhodlo nespĺnění této podmínky i nadále neprominout.

K námitce právního zástupce žadatelky, že Ministerstvo vnitra tím, že zohlednilo i transparentnost finančních zdrojů žadatelky pro zakoupení bytu, popírá individuální posuzování konkrétní žádosti, ministr vnitra podotýká, že z této souvislosti naopak vyplývá, že Ministerstvo se zabývá každou konkrétní žádostí zcela individuálně, když i blíže uvedlo konkrétní majetkovou situaci žadatelky a poukázalo na skutečnost, že žadatelka nedoložila, z jakých finančních prostředků byla schopná předčasně splatit její hypoteční úvěr ve výši 1,740. 000 Kč. K tomu ministr vnitra podotýká, že odmítá argument žadatelky, že hypoteční úvěr byl předčasně splacen z finančních prostředků, které byly získány prodejem bytu na Ukrajině. Jak vyplývá z protokolu z jednání na Ministerstvu vnitra ze dne 19. 5. 2011, (v době projednávání její první žádosti), byl byt prodán v Kyjevě již v roce 2005 a finanční prostředky z tohoto prodeje sloužily k zaplacení první části kupní ceny bytu, který byl zakoupen

v roce 2008. Nehledě na to, že z těchto prostředků měla žadatelka dle svého vyjádření hradit i své dřívější životní náklady v České republice, neboť v té době nebyla nikde zaměstnána.

Je zřejmé, že peníze z prodeje bytu na Ukrajině byly použity pouze při zakoupení bytu v roce 2008 a nikoliv až později k úhradě samotného hypotečního úvěru, jinak by si ostatně ani hypoteční úvěr nezařizovala. Není tedy pravda, že by Ministerstvo vnitra nezohlednilo finanční prostředky získané prodejem bytu žadatelky na Ukrajině, tyto finanční prostředky zohlednilo, ale pouze jako finanční zdroje, kterými kryla nákup bytu dle kupní smlouvy z roku 2008. Nelze je však započítat i na zaplacení hypotéky v roce 2011. Bez ohledu na vyjádření žadatelky, že nebyla k jejich doložení Ministerstvem vnitra vyzvána, mohla je sama doložit, především když jí byla její finanční netransparentnost vytýkána již v předchozím rozhodnutí o žádosti, kde bylo rovněž výslovně uvedeno, že žadatelka transparentně nedoložila zdroje svých příjmů, když prakticky nikdy za svého pobytu na území České republiky nepracovala ani nepodnikala, byla závislá na dávkách státní sociální pomoci, blíže nespecifikovaných příjmech z prodeje nemovitostí na Ukrajině, finančních příspěvků jejího bývalého manžela a matky. K tomu je třeba doplnit, že tyto doklady nedoložila žadatelka ani k samotnému rozkladu.

Je třeba zdůraznit, že výše uvedené skutečnosti, jakož i trestní stíhání žadatelky (viz další námitka v rozkladu), byly okolnostmi, které Ministerstvo vnitra zohlednilo i v rámci legitimní správní úvahy o možnosti prominutí nesplnění podmínky stanovené pro udělení státního občanství České republiky v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 tohoto zákona, přičemž skutečností zůstává, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo nesplnění výše uvedené zákonné podmínky.

Ministr vnitra v této souvislosti zdůrazňuje, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok.

Vzhledem k tomu, že žadatelé neuvedli v podaném rozkladu žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, ministr vnitra, na základě návrhu rozkladové komise, rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

